

[Kai Moltke.]

lem landene i øst og vest, ikke gennem tilnærmelse mellem blokkene. Når talen er om en europæisk sikkerhedspagt efter en forudgående konference, må man under den nuværende atom- og stormagtsbalance klart indse, at sådanne bestræbelser kun er realistiske på grundlag af en erkendelse af status quo i Europa og de faktiske statslige forhold. En forudsætning er her en klar anerkendelse af den tyske østgrænse ved Oder og Neisse og en anerkendelse af DDR som en eksisterende statsdannelse, der må forhandles med som en ligeberettiget politisk partner. Vejen til tysk genforening er derfor kun mulig gennem gradvis tilnærmelse, forhandling og fredeligt samarbejde mellem de to eksisterende tyske stater af forskellig social struktur. Men her ser vi igen en regeringspolitik, som lige så godt kunne være formuleret i Bonn til glæde for tyske grænseflyttere. Atter en følge af tilknytning til og loyalitet over for NATOs militære og politiske målsætning, der er og forbliver en hindring for fredeliggørelse af Europa.

Traktatprojektet mod spredning af atomvåben må støttes, men ikke blot teknisk, også geografisk. Vi har haft deklARATIONER nok om, at atomvåben ikke i fredstid må placeres på dansk territorium, og en forhenværende udenrigsminister, hr. Per Hækkerup, understregede i sin tid her i folketinget, at dette også gjaldt det danske søterritorium og luftrummet. Nu tilføjes det fra den nye regering, at dette også gælder det grønlandske amt, hvor systematiske amerikanske overflyvninger med atomvåben og hyppige landinger på Thulebasen sikkert i årevis har fundet sted, en trafik, der endte med det farlige bombeflystyrt ved Grønlands kyst, et alarmsignal, om hvilket venstre-socialisternes hovedbestyrelse den 28. januar erklærede:

„Enten har den danske regering gennem adskillige år holdt befolkningen i uvidenhed om de virkelige kendsgerninger vedrørende baseaftalen, eller også er de danske myndigheder selv blevet ført bag lyset af amerikanerne. Flystyrtet må derfor i alle tilfælde føre til et krav om, at baseaftalen opsiges.“

Ja, jeg må her udtrykke min glæde over, at selv hr. Aksel Larsen på dette punkt nu tilslutter sig den deklARATION, som venstre-

socialisternes hovedbestyrelse den 28. januar fremsatte for offentligheden. Jeg tror med rette, at tingets medlemmer venter, at der i den nærmeste fremtid afgives en udtømmende fremstilling af disse overrumpende og farlige tilstande på Grønland, og at en forespørgselsdebat åbnes for partiernes vurdering af disse uholdbare tilstande. Men hvad er regeringens praktiske stillingtagen? Vil man protestere over for USA og kræve garantier mod gentagelse? Vort standpunkt er klart: VS kræver, at aftalen om amerikanske militære baser på Grønland øjeblikkelig opsiges, og at alt militær og alle militære installationer øjeblikkelig fjernes fra Grønland. Nævnte aftale er blevet misbrugt til at bryde gentagne officielle danske erklæringer om, at atomvåben af enhver art ikke kan placeres på eller transporteres over dansk land- og søterritorium eller gennem luftrummet. Det spil er for farligt og for kompromitterende for troværdigheden af danske regeringserklæringer.

På samme måde savner jeg i regeringens erklæring enhver stillingtagen til projekterne om de atomfrie zoner ned gennem Europa. Har de radikale i de nye omgivelser glemt al interesse for både Rapacki-, Undén- og Kekkonenplanerne, som man før stillede sig villigt til afspænding? VS har et klart krav: at der arbejdes for, at et samlet Norden gøres varigt til atomfri zone, sikret gennem stormagtsgarantier fra øst og vest, som vort bidrag til en videregående europæisk sikkerhedspagt og samtidig ophævelse af den dansk-tyske fælleskommando.

Kun nogle korte ord om den truende konflikt i Vietnam. Vi er selvfølgelig indforstået med det gamle danske krav om betingelsesløst amerikansk bombestop over for Nordvietnams byer, men hvorfor ikke tage Sydvietnam med, når amerikanske bomber i samme udstrækning nu rammer store sydvietnamesiske byer som Saigon, Hue og andre? Senator Robert Kennedy har for nylig sagt, at den opståede situation i Sydvietnam skyldtes et korrupt og reaktionært styre i Saigon. Var tiden ikke inde til klart at erklære som Danmarks standpunkt, at alle diplomatiske forbindelser med Sydvietnams marionetregering afbrydes, at alle dele af Vietnam i overensstemmelse med Genèveaftalens ånd og bogstav rømmes af